

LBRIS

We know
books

PETRONELA PREPELIȚĂ

Spectran

O sută de ani fără tine

EDITURA TERRA DESIGN
Gura Humorului, 2023

Mulțumiri prietenilor mei: Iulia și Mihai Pînzari

PRINTRE ARCANI

Simte privirea bărbatului sfredelindu-i ceafa, îi aude inima bubuind și respirația accelerată, îi citește cu ușurință uluirea, teama, mirarea, curiozitatea și neastâmpărul, îi ascultă înjurătura picantă și gândul nedumerit în încercarea de a găsi o explicație rațională la ceea ce vede. Dar îl mai lasă puțin să se obișnuiască și să îi perceapă aura, în timp ce privește netulburată prin fereastra deschisă spre fascinantele ființe care gonesc peste câmp. În fond s-a materializat chiar în fața lui, lucru cu care evident că bătrânul domn nu e deloc obișnuit. O fi el special, dar încă nu a avut de-a face cu Spectre care se pot teleporta. Știe că în lumea lui așa ceva nu face parte din normalitate nici măcar pentru arcanul Salvator. Remarcă totuși cu încântare că el dă dovadă de un uimitor autocontrol și că se regroupează rapid, evaluându-i la rândul lui aura energetică cu mai mare ușurință decât a anticipat. Astfel o încântă și o face să renunțe imediat la atitudinea ușor sfidătoare.

— Fascinante arătări, spune întorcându-se spre el zâmbind.

Bătrânul o măsoară cu ochii lui cenușii plini de uimire și îi zâmbește rece șoptind răgușit.

— Caii? Așa este...

— Caii.

Apoi se înclină ușor în fața lui luând o poziție protocolară, atingându-și cu mâna dreaptă locul inimii.

— Zi în lumină, Domnul meu!

El înghite ușor aerul neînspirat și răspunde calm:

— Ziua bună și ție, domnișoară!

— Am venit neinvitată, cu o solie pentru domnia voastră.

— Ai venit... teleportată?

Ea zâmbeste strălucitor. Bătrânul s-a prins imediat. Nu e un tip ușor de speriat.

— Într-adevăr! Spectrul meu are abilitatea de a mă teleporta în timp și spațiu. Și însoțitorii mei pot beneficia de această abilitate dacă eu doresc.

El se încruntă o clipă, apoi răspunde la fel de calm.

— Așadar, ai venit din alt timp?

— Timpul este relativ în Universul vast. Vă pot spune cu certitudine că am venit din alt spațiu, domnule Codreanu.

El pare să își întărească echilibrul înainte de a-i răspunde.

— Fascinant! Ne cunoaștem?

— Încă nu. Numele meu este Clara-Luna.

— Ai un nume la fel de frumos ca și tine.

Ea se înclină zâmbind. Bătrânul este un cuceritor.

— Deci... nu ești un arcan la fel ca și noi, nu-i așa?

Se gândește numai o clipă înainte să îi răspundă.

— Nu, nu sunt un arcan în felul în care este domnia voastră. Dar de vreme ce arcanii sunt o linie genetică derivată din spectrani, putem spune că domnia voastră este spectran, la fel ca și mine.

„Nu zău? Cine te-a trimis aici, fată frumoasă? Și cum ai reușit să treci de barierele noastre energetice plasate în jurul domeniului? Și de ce vibrezi atât de sus și de tare? Nu poți fi de partea Celorlalți, a celor întunecați. De ce nu pot intra în mintea ta? Cine ești tu? De ce ai înghețat orice intenție a mea de a cere ajutor? Cum faci asta?”

Îi aude fiecare gând care îl macină cu curiozitate, teamă și încântare deopotrivă. El nu știe ce să creadă și nici ce este un spectran. Dar va afla. Pentru asta se află ea aici.

— Spectran?

Se pune în mișcare iar când ajunge în dreptul lui se apleacă ușor peste biroul dincolo de care bătrânul o privește deopotrivă fascinat și intrigat și îi întinde brațul.

Atinge-mă și vei afla singur!

Bărbatul îi aude glasul nerostit și face ochii mari și mirați, neînțelegând cum a reușit să treacă nevăzută de atâția Protectori și să-i vorbească fix în cap. Dar e neînfricat și deși tot ceea ce știe și a învățat îi spune să fie precaut, el întinde mâna spre ea și i-o cuprinde. În secunda în care se ating, Raul Codreanu primește întreaga informație așa cum i-a fost livrată prin intermediul ei și rămâne fără suflare sub revelația uluitoare.

— Uh!

Bătrânul clipește des în timp ce ea se desprinde din atingere dar rămâne dreaptă în fața lui, cu mâinile la spate.

— Domnule Codreanu, sunteți invitat în lumea mea de către Regele meu, Argon. Din păcate nu vă pot duce pe planeta Roz, căci teleportarea pe o distanță atât de mare vă poate face rău în această etate. Așa că veți întâlni delegația spectrană în baza noastră de monitorizare a acestei planete, aflată în apropiere.

Se dă puțin la o parte cât el să zărească în spatele ei umbra albă a Lunii mascate de lumina zilei. Bătrânul înțelege greu, dar când o face ea continuă netulburată.

— Scopul întâlnirii vă va fi dezvăluit de însuși Rege și are legătură cu salvarea planetei voastre Albastre.

Bătrânul o privește fără să replice, continuând să își ventileze gândurile despre fascinanta informație primită.

După ce îi lasă răgaz câteva clipe, ea continuă pe același ton egal.

— Vă este garantată integritatea și veți fi mereu în siguranță. Știm că trebuie să vă încredeți doar în vorbele mele pentru a accepta întâlnirea urgentă ce v-o propun, însă vă pot spune că dacă veniți cu mine acum, viața pe această planetă, așa cum o știți, se va schimba în binele pe care cu îndârjire îl protejați. Arcanii voștri vor reveni pe Cale.

Îl aude învârtind în cap gândurile și e uimită că nu plecarea îl îngrijorează pe bătrân, ci faptul că va lăsa rețeaua neprotejată în lipsa unui Salvator activ. Se pare că și-a uitat singurul nepot și strănepotul, dar poartă grija fiecărui alt arcan de pe planetă. Vibrațiile lui înalte o ating și lasă să curgă spre el un sentiment de apreciere și încântare.

— Vă pot garanta și că ne vom întoarce înainte de lăsarea serii. Abia dacă cineva vă va observa lipsa.

El îi „prinde” gândul apreciativ găsimd în el și încrederea de care vorbea înainte. Nu e convins sută la sută, dar va accepta cu seninătate mânat de curiozitate, fascinație, precum și de nebunia omului neînfricat și temerar.

Da, consiliul strategic de protejare al Universului are dreptate: bătrânul este un spectran. Ar fi fost un ering tare bun.

Se trezește lac de sudoare, cu inima bubuind în piept și dificultăți respiratorii și lansează din reflex o mantră de liniștire și scanare. Visul din care tocmai a evadat a fost atât de real și clar, încât ar putea jura că-l trăise pe viu, atât de intens a simțit stările și sentimentele. Pe lângă toată acea lume ancestrală, preistorică și fascinantă ce i s-a înfățișat în jur cu acuratețe, experiența trăită în vis l-a șocat până la

traumă. Își amintește cum gonia printr-o pădure, speriat, dar determinat să ajungă undeva, cărând pe umăr un trup greu dar cumva prețios. Își amintește cum, ajuns undeva lângă o formațiune stâncoasă, a depus trupul pe o piatră plată și mare și i-a remarcat cu stupeoare fața hidoasă, mutilată și corpul gol, murdar, păros și plin de răni proaspete și adânci. Un trup mic de fată ca de copil îndesat, cu o față urâtă, dar pe care o privea cu drag și teamă. Apoi a strigat cu durere și disperare scoțând un răget grotesc, înfiorător. Și aproape imediat stânca s-a deschis în fața lui de parcă ar fi fost pe roți și a ieșit o femeie tânără îmbrăcată precum un soldat. Părea extrem de frumoasă, cu ochi blânzi și zâmbet de soare și s-a aplecat fără teamă asupra trupului mutilat, trecând peste rănilor sângerânde niște raze verzi dintr-un dispozitiv mic scos din rucsacul pe care îl purta în spate. Își amintește bine că s-a simțit ușurat și recunoscător. Un bărbat solid și foarte înalt i s-a alăturat și la vederea lui a simțit teamă dar și siguranță. După ce femeia și-a făcut treaba, bărbatul a luat trupul în brațe cu ușurința unui fulg și au mers împreună spre izvorul de după stâncă. Sub privirile lui temătoare dar pline de speranță, cei doi au spălat trupul de sânge și femeia iar a trecut razele verzi prin locurile deja cicatrizate. Apoi, bărbatul a arătat spre rana de pe umărul lui indicându-i să o spele. Își amintește că nu a deschis gura să-i vorbească, dar l-a înțeles de parcă i-ar fi vorbit direct în minte. S-a aplecat spre apă și... imaginea oglindită l-a făcut să se trezească urlând.

Imediat ce mantra de liniștire își face efectul, se ridică din pat și pășește spre baie. Își cercetează în oglindă fața frumoasă, ariană, ochii cenușii, nasul drept, gropița din bărbia pătrată, buzele pline, arcuite, își trece mâna prin părul șaten cu nuanțe de blond deschis, lung până sub ureche și ușor ondulat la capete și oftează. În minte încă se

vede un preistoric urât precum o maimuță care se privește șocat într-o băltoacă, dar în realitate e tot Luca. Se liniștește.

— Mulțumesc, Doamne! șoptește intrând sub duș.

Știe că visele vin din el și înțelege că o amintire ancestrală i-a fost livrată de subconștient sub forma unui vis, dar nu înțelege scopul. Poate a fost din eroare. Se mai întâmplă. Se visează și dac uneori, dar niciodată neanderthalian. Nu credea că ar putea săpa atât de adânc. Va vorbi despre asta cu bunicul, când se va întoarce acasă. Bătrânului îi plac la nebunie visele lui. Dintotdeauna le-au discutat.

Se șterge viguros cu prosopul și își îmbracă treningul, apoi iese să alerge. În campus e liniște la ora asta matinală, dar el nu e niciodată singur. Simte aproape covârșitor încadrarea energetică a Protectorilor și deși mereu face eforturi să o ignore, uneori are senzația de clausturare de parcă ar purta un corset afurisit. Deși fizic nimic nu-l stingherește, energetic se simte îngreunat. Își cunoaște valoarea și știe că blindajul e absolut obligatoriu și esențial în cazul lui, așa că nu se poate revolta. Dar visează la o lume în care nimic să nu-l amenințe și protejarea să fie o normalitate, doar o chestie de bun simț pe care și-o poate asigura el singur. Nu că i-ar displacea vânătoarea în orice postură s-ar afla, pe asta o are în sânge odată cu Atu-ul Protector, dar toate ascunzișurile acestei lumi întunecate îi dau uneori stări de greață și disconfort. Știe că e de la vibrațiile scăzute ale mediului în care a fost nevoit să se integreze pentru un timp și mai știe că Atu-ul îi este perfect protejat. De fapt, mix-ul de Atu-uri. Cei patru Protectori care îl apără în plan astral, își fac treaba ca la carte făcându-i forțele imposibil de detectat pentru orice Maestru evoluat al „Ordinii Negre”. Așa îi place vărului său, Călin, să îi numească pe „Ceilalți”- niște oribile întrupări de întuneric, oameni

plini de energie murdară și vibrație joasă care slujesc unor scopuri meschine și distructive. Dar tot îl jenează să știe că e în contact direct și permanent cu patru „îngeri” Protectori care îi curăță orice urmă energetică evoluată, făcându-l să pară normal. Nu vrea să fie nerecunoscător, încrezut sau ipocrit, căci mereu a prețuit Atu-ul arcanilor Protectori care acționează în planul astral și energetic înalt, manevrând precum niște vrăjitori abili câmpurile energetice, telepatia și transele hipnotice. Îi plac și arcanii cu Atu-ul Geniu care pot proiecta și repara în orice condiții orice tehnologie și aparatură oricât de sofisticată ar fi, vizualizând mental, apriori și în amănunt schemele și componentele sistemelor integrate, făcând planuri și proiecții pentru orice și protejându-și instinctiv mintea genială de orice intrus. E fascinat și de Atu-ul Vindecătorilor și al Tămăduitorilor și nu se codește să se declare încântat de arcanii Alfa care vrăjesc pe oricine prin carisma și magnetismul dat de energia Atu-ului lor. Mereu a fost încurcat puțin de Atu-ul Vizionarilor, căci aceștia nu văd decât rareori viitorul îndepărtat iar cel apropiat se poate schimba extrem de rapid în funcție de prezentul mereu în mișcare. Din acest motiv Vizionarii au Atu-ul blocat și îl folosesc doar la cererea Salvatorului. Știe bine că moștenește un mix din toate aceste abilități prin Atu-ul lui Salvator și își cunoaște de mult timp valoarea, dar și responsabilitățile care vin la pachet odată cu ea.

Când a ales să intre în *Agenția română de para spionaj* a Generalului, acolo unde bunica lui Cara și mulți alți arcani au activat sau încă activează pentru apărarea *Căii de lumină și echilibru*, Luca a știut bine că trebuie să mintă mult și să se prefacă și nu se poate plânge că bunicul nu l-ar fi avertizat despre felul în care se va simți. Dar să manipuleze răul pentru un bine suprem nu e împotriva luminii și deși știe că are o Cale de urmat, bine trasată de către cei din neamul

bunicului și care implică enorme responsabilități, va urma un timp Calea scumpei lui bunici tocmai plecată la Domnul. Cara Codreanu îi lipsește și îi va lipsi mereu, dar și-o amintește exact așa cum era: abilă, curajoasă, plină de echilibru și lumină. Iar imaginea ei îi va încălzi mereu clipele de cumpănă. De câte ori se simte covârșit, se gândește la ea și motivația îi crește până la cer.

El este un Salvator din linia arcană cea mai pură, are Atu-ul deschis încă de când s-a născut și va veni timpul să conducă Rețeaua și să o protejeze. Dar până atunci... a ieșit la vânătoare. Agenția i-a dat șansa să își aducă în mod direct aportul în lupta împotriva „Ordinii Negre”. Și dacă nu o va face acum, când bunicul și Călin sunt capabili să țină rețeaua protejată, atunci când? Misiunea lui face parte dintr-un plan amplu al arcanilor de revenire pe „Cale”, iar el intenționează să își ducă treburile la bun sfârșit. Și pentru asta a muncit pe brânci creându-și o identitate atrăgătoare. După trei ani în care a pozat în cel mai strălucit superdotat, student al Universității Lorraine din Nancy, acum e în anul doi de master în fizică cuantică și fuziune nucleară la Swiss Federal Institute of Technology din Zurich și a reușit să pătrundă adânc în grupul familiilor întunecate, ținând în mâini o resursă valoroasă care îl va ajuta să-și atingă obiectivul exact așa cum l-au programat. Pericolul care planează asupra lui e constant și real și fiecare clipă trăită în mijlocul „Celorlalți” pare o adevărată aventură pe care o savurează prin toți porii, păstrându-și însă pentru el orice sclipire de încântare. Pentru Ceilalți el e doar un student român, un puști al naibii de deștept, rece și echilibrat, cu performanțe strălucite la matematică, fizică și sport deopotrivă. E mândria ETS - Swiss Federal Institute of Technology, căci a luat nenumărate premii, are brevete și invenții deja puse în aplicare, e preaslăvit de tot corpul profesoral al catedrelor de

Matematică și Științe, e invidiat de toți studenții, adorat de toate fetele și laudat în ziare și reviste de specialitate. Ba chiar a dat și câteva interviuri pe la posturile de televiziune elvețiene și europene și unul pentru Discovery Science. Abilitățile date de Atu-ul Geniu îl fac extrem de compatibil cu rolul de supradotat și nu depune un efort suplimentar pentru a-i face față. Dar toată această imagine de băiat strălucit în toate nu a avut ca scop decât facilitarea intrării lui în atenția „Ordinii Negre”. Căci imediat ce i-au evaluat potențialul, câinii Celorlalți au început deja să schelălăie în jurul lui. Scârânăviile astea pline de negativism au făcut orice pentru a-l atrage, iar el a trebuit să le suporte energiile murdare și vibrațiile joase. Dar totul are un preț și Luca va plăti oricât pentru ieșirea din uitare și reinstaurarea Căii de lumină.

A înțeles devreme că nimic nu e întâmplător, că istoria se desfășoară într-o direcție controlată până în prezent de forțe secrete, tenebroase și periculoase infiltrate în guverne și instituții cheie, care doresc să instaureze Noua Ordine Mondială folosind în acest scop o gamă variată de mijloace: manipularea și controlul minții, acapararea bogățiilor lumii, distrugerea valorilor identitare, coruperea moravurilor, distrugerea valorilor familiale, controlul populației prin alimente modificate genetic, vaccinuri, substanțe pulverizate în aer, virusi. Aceste forțe provoacă periodic evenimente importante cu impact global, cum au fost criza financiară din 2007-2008, pandemia de COVID-19 între anii 2019-2022, urmată de criza sanitară, criza alimentară, criza energetică, înarmarea și războiul cu rușii, amenințarea unui nou război mondial nuclear și schimbările climatice produse artificial de armele lor meteo. Iar acum criza identității prin microcipurile, amprente digitale, codurile de bare, card-urile bancare și monedele virtuale.

Oamenii sunt din ce în ce mai speriați, mai limitați în opțiuni și libertăți, mai privați de drepturi, deprimați, mai împinși către limite. Iar „Ordinea Neagră” e tot mai puternică. Mințile malefice și mereu productive ale Celorlalți au produs deja daune irecuperabile și se întreabă, de la o vreme, ce rău ar mai fi rămas de făcut?

Dar când îl privește pe Gabriel sau doar când îl simte, știe că ar mai fi încă multe de spus în privința asta.

De când Luca a intrat în colimatorul lor, Ceilalți au folosit doar artilerie grea. Nu s-a lăsat momit atunci când au încercat să-l atragă spre dependențe, arătând un total dezinteres față de bani, alcool, droguri sau jocuri de noroc. Nici nu i-au putut băga pe gât o față frumoasă care să-i întunece mințile și să-l transforme în zombi. Le-a arătat clar că nu duce lipsă de bani și că oricum nu e subjugat de partea materială, că poate să bea, să folosească excitanți SNC, să joace poker sau să facă sex în limitele normalității, fără a crea vreo dependență. Probabil că asta a stârnit în Ceilalți revolta și indignarea, căci au trecut rapid peste etapele inițiale ale racolării dându-i șansa, fără să știe, să-și urmărească astfel propriul obiectiv.

Singura slăbiciune pe care a afișat-o deliberat a fost înclinația spre sporturile extreme. Așa că i l-au „livrat” pe Gabriel. Momeala Celorlalți, Gabriel, e doar un puști de bani gata, plin de el, de agresivitate și orgoliu, cu ceva minte în cap cât să poată urma o facultate de prestigiu și cu o față care atrage fetele. Are un Atu cu care vrăjește orice anturaj și își folosește din plin energia negativă covârșitoare asupra tuturor. Pasionat de sporturi extreme, puștiul e neînfricat și pare uneori chiar la limita nebuniei. Este fiu, verișor, nepot și strănepot în același timp în lanțul alambicat al celor trei familii reunite ale „Ordinii Negre” care conduc lumea. Vlăstarul încrucișat al Celorlalți. Unicul moștenitor.

Sunt de aceeași vârstă și Gabriel îi este coleg la cursurile de fizică cuantică, fiind pasionat de fuziunea nucleară și nanofizică în același timp. E isteț, cu un IQ peste medie, ambițios și încăpățânat, însă nu sclipește în domeniile alese și nici nu va sclipi vreodată. Dar nevoia de a străluci îl face să fie încântat de a-l avea în preajmă pe cel mai dotat dintre studenți, tipul ultra premiat și aclamat de toată lumea și care contrar oricăror așteptări nu s-a dovedit a fi un tocilar sfrijit, timid și cu acnee. Faptul că Luca iese tare din standardele supradotaților atât prin fizic, comportament cât și prin atitudine, îl incită pe Gabriel și chiar îi dezvoltă sentimente de admirație și atașament față de el. Tocmai răceala afectivă de care Luca dă dovadă din plin, lipsa de empatie, de impresionabilitate și influențabilitate, tăria de caracter și performanțele sportive deosebite, l-au incitat pe Gabriel determinându-l să-i caute prietenia. Așa că de câteva luni sunt nedespărțiți. Exact cum își dorea.

A avut timp să-i scaneze în tihnă anturajul, căci zilnic petrec câteva ore împreună la cursuri, unde Luca rupe în două o teorie sau dă de gard raționamentul unui profesor timid doar pentru a-l amuza pe Gabriel, pentru ca mai apoi să-i uimească pe toți cu o idee nouă și interesantă. În fiecare seară petrec împreună în clubul lor preferat unde joacă tenis, baschet, înotă sau se cațără pe panouri, râd și beau bere sau agață fete pe care le iau cu ei în vila de lângă campus, ocupată de Gabriel. Se poartă ca un nesimțit cu fetele, exact cum face și Gabriel, folosindu-le doar pentru o noapte și apoi uitând de ele, dar asta face parte din rolul în care a investit multă energie și la care nu ar renunța nici mort. A trecut de orice barieră energetică demult și își citește momeala ca pe o carte deschisă, cunoscându-i în amănunt gândurile și trăirile.

Totul mergea strună după planul îndelung ticluit împreună cu strategii Agenției, doar că de câteva zile a

apărut ceva neprevăzut. Gândul noului său „prieten” e prins ca în cursă de o pasiune nou-nouță, „impredictibilă și năucitoare” - cum a definit-o chiar Gabriel. Știe că acesta nu este capabil de sentimente înălțătoare și totuși puștiul e topit de pasiune iar vibrația lui a crescut uluitor și aproape că nu-l mai recunoaște. Protectorii i-au furnizat informații pe care Gabriel le-a confirmat ulterior. Tânărul a fost plecat săptămâna trecută pentru o reuniune familială undeva în Shamballa sau Agartha-ul lor secret, într-un loc cu soare căci a revenit bronzat și... îndrăgostit. Seara trecută i-a povestit în fugă că are o iubită nouă și i-o va prezenta în weekendul pe care îl vor petrece pe munte, într-o sesiune de cățărări programată încă de luna trecută. Apoi au început să joace o partidă de tenis pe care a întrerupt-o de vreo cinci ori ca să-i mai povestească despre ea, răsând fericit.

— Fata asta e nebună rău, Luca. Am sărit împreună cu parașuta pe care nu m-a lăsat să o deschid până exact în ultima clipă. Am crezut că e pusă să mă omoare. Și când am făcut sex prima dată tot asta am crezut. E năucitoare. Dacă ai știi ce e în stare să îți facă... Și înoată ca un pește. Și trage la țintă mai bine decât mine și...

A trebuit să îi asculte ineptiile, noroc că rolul impus nu îl forțează să mimeze și încântarea. Trebuie să pară rece, schizoid. Mai bine! Astăzi începe weekendul prelungit de Paște și e obligat să reziste trei zile cu noul Gabriel îndrăgostit și cu iubita lui, pe munte într-o cabană vânătorească. Apoi vor petrece alte trei zile împreună cu gașca lui în Franța, pe Riviera. Le cunoaște obiceiurile și știe că va fi un dezmăț total, cunoaște și locurile căci Atul Vizionar i l-a arătat aseară în minte și deja au fost luate măsuri pentru siguranța lui. Dar nu se teme. Va lucra exact în stilul Celorlalți: se va infiltra și mai bine, va câștiga pe deplin încrederea lui Gabriel, îl va face dependent de el, apoi îl va

manipula și va finaliza tot ce și-a propus pentru îndeplinirea misiunii.

Zâmbește spre lacul din care se ridică un abur firav. Va fi singurul zâmbet pe ziua de astăzi. Începe aventura și e pregătit pentru orice.

Pregătit pe naiba!

Privește în sus spre fata aflată cu mult deasupra lor pe peretele alunecos cu prize dificile și se încruntă. Gabriel se află mai jos de el, dar icnește înjurând fericit. Ca și el, e impresionat de abilitățile motorii și de echilibru ale fetei care pare să se cațere pe perete mai ceva ca Omul-păianjen. Luca e înalt, suplu și elastic, are un antrenament îndelungat și s-a descurcat întotdeauna foarte bine la orice sport ar fi încercat, iar pentru cățărări are o înclinație aparte care îl face să fie bun. Însă i se pare chiar necurat ca cineva să fie „atât” de bun la cățărări, precum fata asta. În plus, de ieri seară de când s-au întâlnit o simte ca pe un ghimpe în coaste și are un sentiment de inadecvare ne mai cunoscut până acum. Protectorii râd de el, dar găsește totul ciudat și a menționat asta în raport. E prea frumoasă, ochii ei sunt prea albaștri și trupul mult prea perfect. Are un zâmbet care îi înmoaie genunchii iar privirea ei adâncă te aruncă direct în jar. Vorbește rar și nu irosește cuvintele pe prostii, așa cum fac unele fete. Nu se mișcă, nu se plânge și nu râde prosteste, este curajoasă și plină de idei, iar abilitățile ei motorii sunt nesperate. Nu a citit în mintea ei decât determinarea de a-i face pe plac lui Gabriel, însă deși Atul puștiului a vrăjit-o, fata pare hotărâtă să facă asta fără a se umili sau a ceda teren în fața lui. Până acum nicio altă fată nu i-a mai rezistat atât lui Gabriel. Aseară i-a bătut de i-a stins la

poker-ul pe dezbrăcate jucat în patru și a râs de ei. Apoi niciun sunet nu s-a auzit din camera lor în timpul nopții, ceea ce e neobișnuit pentru prietenul lui. Mereu se laudă că nu poate adormi dacă nu face înainte sex bun. El a trebuit să își „adoarmă” partenera pe care Gabriel i-a comandat-o de la o agenție și a meditat în timp ce a folosit înregistrarea audio de pe telefon pentru a părea că se distrează cu fata. Și în timp ce se simțea relaxat și liniștit, a „simțit” că cineva îi dă târcoale cu o ușurință care l-a speriat de-a binelea și l-a ținut apoi vigilent toată noaptea, în ciuda Protectorilor care i-au garantat că e protejat. Dacă cineva l-a citit chiar sub nasul Protectorilor, atunci e mâncat. Dar nu crede că Ceilalți ar ajunge la asemenea performanțe ale Atu-ului.

Acum însă e sigur că ceva este neșurat cu fata asta și bănuiește că a fost plantată în anturaj anume pentru el. A cerut de la bază un raport despre ea și se pare că sunt probleme în identificare. Nivelul vibrațiilor ei este ridicat, dar nu are niciun Atu. Are însă starea aia de siguranță și durere la patină pe care o au bogătașii și care îi creează o fascinantă aură de putere asupra celor din jur. Dar parcă asta n-ar fi tot. Pare prea perfectă ca să fie adevărată și se gândește că ar putea fi o capcană. Se teme să nu fie rechemat de urgență la bază tocmai acum, când în cele din urmă se apropie de punctul final al planului. O va strânge de gât dacă își va rata misiunea din cauza ei.

De ce a trebuit Gabriel să se îndrăgostească acum, că sigur nu se prefacă? Tânărul pare fascinat de ea și i se pare ciudat că îi tot povestește scene fierbinți de noaptea trecută, când el e sigur că nu a auzit nimic prin pereții comuni ai camerelor lor. Probabil Gabriel combină afacerile cu plăcerea. Fata trebuie să fie de-a Celorlalți și a adus-o anume pentru a-l lovi pe el. La micul dejun Luca a surprins-o privindu-l cu interes și apoi pe traseul de urcare prin pădure

până la peretele de escaladat, ea a luat-o mereu înainte aruncându-i din când în când priviri amuzate peste umăr. Pare că îl provoacă iar el își ține din ce în ce mai greu în frâu curiozitatea și iritarea.

Stai calm, prostule! Probabil Ceilalți au aflat cumva că bărbații neamului tău sunt înnebuniți după ochi ca cerul și buze rumene, după un nas în vânt și plete brunete purtate de un trup zvelt, dar bine conturat. Și că le plac tipele curajoase și puțin nebune. Acum te provoacă. Așa că stai calm, că asta nu e și genul tău!

Da, se va calma. Fata e în genul lui Călin, nu al lui. El încă nu a fost vreodată îndrăgostit ca să știe ce preferă, dar sigur nu pe ea. Continuă urcușul răsând cu Gabriel care pare epuizat deja după prima jumătate. Îl așteaptă fiind atent să nu-l depășească niciodată mai mult de o lungime de braț, pentru a nu-i crea frustrări mari. Puștiul Celorlalți nu are deloc rezistență crescută la frustrare.

— La naiba! Fata asta este Omul-păianjen. Uite cum urcă! Îl aude pe Gabriel înjurând fericit.

— Mda, așa mă gândeam și eu. Unde ai găsit-o?

— Ha, ha! A fost interesant. Am fost într-un safari weekend-ul trecut și era și ea acolo. Nebuna călărea niște zebre când am zărit-o prima dată și a plătit amenda fără să clipească, părând extrem de încântată de experiență. A moștenit o grămadă de bani și își face de cap prin lume. Și știi că mie îmi plac tipele care nu stau cu mine pentru bani.

— Dacă ați vorbi mai puțin, ați urca mai repede, o aud de sus, de pe buza stâncii.

— S-a înțeles, Împărăteasă, susură Gabriel amuzat.

Apoi continuă pe un ton scăzut, doar pentru el.

— Cred că mi-am găsit nașul...

Dar mâna îi alunecă și pierde priza pentru piciorul sincron iar pentru două clipe Gabriel rămâne suspendat într-